

at beboerne i videst muligt omfang bør kunne anvende de i området værende friarealer.

Jeg er derimod af mange grunde helt uenig i, at det skal gøres til en pligt for kommunen at overlade en egentlig dispositionsret til sådanne friarealer til en bestemt gruppe beboere.

For det første bør der efter min opfattelse ikke lovgives om sådanne spørgsmål. Det må være op til den enkelte kommune at nå til enighed med beboergrupper m. v. om anvendelse af friarealer — navnlig på baggrund af den decentralisering, der i øvrigt lægges op til med lovforslaget om kommuneplanlægning.

For det andet vil der være en række formentlig uløselige juridiske problemer forbundet med en lovregel som den i spørgsmålet foreslåede. Bl. a. vil det være vanskeligt at afgrænse udtrykkene „offentlige friarealer og opholdsarealer“ og „omkringsboende“. Det vil endvidere være vanskeligt at bestemme indholdet af den „ret“, som skulle overlades beboerne. „Retten“ kunne meget let opleves som en byrde, hvis der f. eks. er knyttet vedligeholdelse af legepladser m. v. til „dispositionsretten“.

For det tredje er det efter min opfattelse en helt nødvendig forudsætning for at overdrage en dispositionsret over offentlige friarealer til de omkringsboende, at der organiseres et „beboersamvirke“, der kan sikre, at *alle* beboere i området får lejlighed til at tage stilling til anvendelsen, udformningen og vedligeholdelsen af de pågældende arealer, og som samtidig kan påtage sig ansvaret herfor.

Dette er hovedbegrundelsen for bestemmelsen i § 18, stk. 1, nr. 13, om grundejerforeninger. Ved bestemmelse i lokalplan kan tilvejebringes et „beboersamvirke“, der kan tage sig af, som det hedder i bestemmelsen: „etablering, drift og vedligeholdelse af fællesarealer og fællesanlæg“. (Jfr. i sammenhæng hermed også den foreslåede bestemmelse om mulighed for begrænset dispensationskompetence til grundejerforeninger og beboerforeninger, § 47, stk. 3). Reglen i § 18, stk. 1, nr. 13, angår imidlertid kun nye haveboligområder m. v., og indebærer ikke en pligt for kommunerne til at foreskrive oprettelse af grundejerforeninger.

Det har under lovforberedelsen været un-

dersøgt, hvorvidt bestemmelsen i § 18, stk. 1, nr. 13, kunne udvides, således at der ved en lokalplan tillige kunne oprettes grundejerforeninger for eksisterende bolig-, erhvervs- og feriehusområder. Det viste sig imidlertid, at der er så mange problemer af juridisk karakter knyttet til en sådan bestemmelse, at det er fundet rigtigst at udelade den. Kommunerne vil således ikke ud over bestemmelsen i § 18 kunne påbyde dannelsen af det nødvendige „beboersamvirke“.

Som nævnt kan jeg ikke anbefale optaget en bestemmelse, der *forpligter* kommunen til at overlade dispositionen af offentlige friarealer og opholdsarealer til de omkringsboende.

At lovforslaget ikke indeholder en *pligt* for kommunerne, forhindrer imidlertid ikke kommunerne i at træffe nærmere aftaler med grupper af beboere om udnyttelsen af offentlige friarealer. Noget sådant vil jeg tværtimod finde ønskeligt.

Spørgsmål 22.

Ad § 10: Efter hvilke retningslinjer tænkes bestemmelsen administreret?

Svar:

Bestemmelsen er tænkt som en „sikkerhedsventil“ med henblik på gennemførelsen af regeringens og folketingets planlægningspolitik, herunder både med hensyn til gennemførelsen af egentlige statslige planlægningsopgaver og med hensyn til den „planlægningsstandard“ i kommunerne, som regering og folketing finder nødvendig og ønskelig.

Det vil næppe være hensigtsmæssigt at udstikke faste retningslinjer for den fremtidige administration af § 10. Afgørelse herfor bliver det, hvorledes kommunerne vil formå at udføre dispositionsplanlægningen.

Spørgsmål 23.

Kan zonelovsmyndigheden give en en bloc tilladelse efter de gældende bestemmelser til bebyggelse m. v. for et område i landzone, når det er omfattet af en lokalplan?

Svar:

Miljøministeren vil med hjemmel i by- og landzonelovens § 9, stk. 3, kunne give regler til sikring af, at de konkrete sager om ud-